

Sygn. akt II PK 128/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa S. N.

przeciwko Usługi [...] w P.

o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 stycznia 2015 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 11 października 2013 r., sygn. akt VI Pa (...), VI Pz (...),

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 października 2013 r., VI Pa (...), Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację powoda S. N. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 28 lutego 2013 r. w sprawie przeciwko Usługi [...] w P. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie. Sąd Okręgowy podzielił ustalenia Sądu pierwszej instancji jak i ich ocenę prawną, że przyczyna wskazana w piśmie o rozwiązaniu umowy o pracę z powodem była rzeczywista, a samo wypowiedzenie uzasadnione nieusprawiedliwioną nieobecnością powoda w pracy w dniach 20-22 lipca 2011 r.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik powoda i zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 161 k.p. w związku z art. 162 k.p. poprzez błędną wykładnię „polegającą na pominięciu skutków prawnych, jakie z zachowaniami regulowanymi tym przepisem wiąże wykładnia

oświadczeń woli (...) tj.: możliwość wyrażenia oświadczenia o udzieleniu urlopu poprzez czynności konkludentne (również poprzez milczenie), a także obowiązujący u konkretnego pracodawcy zwyczaj, (...) że wyłącznie wyraźna i stanowcza odmowa udzielenia urlopu oznacza negatywną decyzję co do wniosku urlopowego,(...)”, oraz art. 45 ust. 1 k.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie „polegające na uznaniu za uzasadnioną przyczynę rozwiązania umowy o pracę (...) w sytuacji gdy zachowaniu powoda przy składaniu wniosku urlopowego dotyczącego 20 - 22 lipca 2011 r. (...) nie można przypisać winy czy niedbalstwa,(...)”, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwa i przywrócenie powoda do pracy oraz zasądzenie dochodzonej pozwem kwoty wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na konieczność wyjaśnienia istotnego zagadnienia prawnego „Czy udzielenie urlopu wypoczynkowego przez pracodawcę może być wyrażone również poprzez każde zachowanie się osoby do tego uprawnionej (w rozumieniu art. 60 k.c. w zw. z art. 300 k.p.), w tym poprzez tzw. czynności dorozumiane i określoną praktykę obowiązującą u danego pracodawcy?”, oraz „Czy złożenie wniosku urlopowego przez pracownika i brak reakcji pracodawcy w rozsądnym terminie, w szczególności brak zakomunikowania o negatywnej decyzji, może uzasadniać przyjęcie twierdzenia, że doszło do udzielenia urlopu wypoczynkowego,(...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 499 ze zm.), rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji

oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, stąd też ewentualna możliwość dalszego postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe (por. art. 177 ust. 1 Konstytucji), które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841). W sytuacji gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa, konieczne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN, 2002, nr 7, s. 10). Wypada również dodać, że podobnie jak w przypadku gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest występujące w sprawie zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), nie zachodzi ona, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS – wkładka z 2003 r., nr 13, poz. 5).

Wskazane we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania „zagadnienia prawne” w istocie nie mają takiego charakteru, zmierzając jedynie do odmiennej oceny niewątpliwych okoliczności sprawy. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że pracownik, który złożył wniosek o udzielenie mu urlopu wypoczynkowego nieprzewidzianego w planie urlopów, nie może go wykorzystać bez wyraźnej akceptacji pracodawcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2001 r., I PKN 306/00, OSNAPiUS 2002 nr 24, poz. 591), zaś nieobecność w pracy pracownika, który nie stawia się do pracy samodzielnie „udzielając” sobie urlopu wypoczynkowego (zawiadamiając pracodawcę, że będzie korzystał z urlopu wypoczynkowego i nie czekając na decyzję o udzieleniu mu tego urlopu przez pracodawcę przestaje stawiać się do pracy) jest nieobecnością nieusprawiedliwioną, która może uzasadniać rozwiązanie z nim stosunku pracy na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., także wtedy, gdy pracodawca realizuje wobec niego powinność z art. 168 k.p. (por. wyrok z dnia 3 kwietnia 2001 r., I PKN 587/00 - niepublikowany).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że w sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a skoro nie doszło również do - branej pod uwagę z urzędu - nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.), należało orzec jak w postanowieniu na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.